

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo 3

Rozhovor

S litoměřickým biskupem
Mons. Janem Baxantem o jeho
biskupské službě, kterou vykonává
již pět let 4

Církevní stavby v diecézi

S Josefem Rybánským
o drobných sakrálních památkách
Šluknovského výběžku a Horní Lužice 8
S Radkem Rejškem
za zvony kostelů litoměřické diecéze 11

Zprávy

Litoměřice - Eichstätt:
memorandum o partnerství 6
Krátké zprávy z diecéze 12

Napsali jste

Bude mít příběh trmické farnosti
šťastný konec? 10
Zakončení Roku víry 10
Příspěvky čtenářů 14

Charita

Jak pomáhá Charita
Povodně 2013 16
Den Charity 19
Prospěšné partnerství 19

Pozvánky

Pozvánky, knižní nabídka 20
Záchrana varhan - první úspěchy 22

Fotogalerie

Biskup A. A. Weber, vzpomínkové akce 23

Slavnost Všech svatých
Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Milí čtenáři,

ze Slavnosti všech svatých plynule přecházíme do Památky zemřelých. Tyto dvě skutečnosti spolu velmi úzce souvisí. Vyznáním víry „ve společenství svatých“ se vyjadřuje, že církev je velké tajemství rodinnosti mezi lidmi, bez hranic, a to i bez hranic smrti. V tomto nemá na zemi církev obdobu.

„Společenství svatých“ znamená víru, že církev je tvořena i našimi zemřelými bratry a sestrami, i když je nevidíme a nežijí už s námi. Vnímáme však také rozdíl mezi „zesnulým“ a „svatým“. Zemřelý člověk totiž nemusí být ještě svatý a svatý člověk nemusí být nutně zemřelý. Ovšem svatost jakožto podíl na Boží svatosti má být a je nabízeným cílem každé lidské duši, ať už žijícího člověka či zemřelého, je-li Božím milosrdenstvím mu dopřáno skrze očištec dopilovat, co zbývá.

Ano, a právě vztah k zemřelým a oslaveným křesťanům dělá z naší víry skutečnou víru, dar Boží, svatou věc. Kdyby církev putující nevyznávala svou víru v jedno jediné společenství svatých, nebyla by pravdivá.

Ne nadarmo se říká, že hloubku naší víry prověřuje utrpení a smrt někoho z blízkých. Nic nebrání tomu, abychom v rámci osobního duchovního života uctívali víc svatých, než je jich oficiálně. Musíme si jen uvědomit rozdíl: totiž, že se nemodlíme „za“ duše v očištcu, ale modlíme se „ke“ svatým v nebi. Prvním pomáháme svou láskou, druhé o lásku prosíme. Kde najít tuto hranici, kdy změnit v modlitbě ono „za“ na „ke“ vzhledem k našim zemřelým přátelům a příbuzným, o jejichž svatosti jsme osobně přesvědčení, není jednoznačné, asi by to chtělo šestý smysl...

Rozhodně bychom měli toto pouto s našimi zemřelými brát opravdově, realisticky a aktuálně. Mnohokrát slyším slova P. MUDr. Ladislava Kubíčka, který připomínal velmi často: „Není to od nás nevděčné vzpomenout si na ty naše zemřelé jen o dušičkách? Copak oni nejsou s námi po celý čas? Nepomáhají nám a zároveň neprosí nás o přímluvu a pomoc přes celý rok?“ Obzvláště silně se mi vryla jeho slova do paměti při prosbě za zemřelé: „Odpočinutí věčné dej zemřelým, Pane, ...“ „Jaképak ODPOČÍVÁNÍ? V nebi se radostně maká. Bůh je stále činný a jeho svatí mají na Jeho činnosti svůj stálý podíl, protože mají podíl na samém Bohu.“ Takže musím říci, že díky těmto slovům na otce Ladislava pamatuji velmi často a vždy se snažím začínat tuto modlitbu: „Život věčný dej všem zemřelým, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočinou v pokoji. Amen.“ Ano, určitě odpočinou od všech trápení a malicherností pozemského života v pravém POKOJI, to ano, ale rozhodně nesedí se založenýma rukama!

K celistvosti Božího plánu s člověkem nezbytně také patří víra ve vzkříšení. Víra ve vzkříšení těla nás přivádí k zamyšlení nad významem úcty k tělu a všemu tělesnému. Lidské tělo není jen šatem duše, ale je jejím nezbytným výrazovým prostředkem. Stačí si například uvědomit, že pokud by člověk cítil k druhému v srdci lásku, ale neměl by ruce, tvář, úsměv, oči, tedy tělo, jak by mu mohl vyjádřit, že jej má rád? Gesta nejsou jen cesty lásky, ale samy o sobě jsou jejím výrazem. Dá se tedy říct, že lásku vyjadřuje nejen duše, ale i samo tělo. Navíc sám Ježíš promluví na posledním soudu o tom, že spasení jsou zachráněni pro věčný život právě proto, že dalí druhému najíst, napít nebo že zahalili jeho nahé tělo.

Proto je silným výrazem lásky, zvláště v této naší době, naše zesnulé pohřbívat důstojně a křesťansky a zároveň být s nimi v kontaktu modlitbou, prosbou přes celý rok. Obzvláště silným prostředkem jsou plnomocné odpustky prvních osmi listopadových dnů, které bychom měli, pokud můžeme, každodenně využít. Kéž se nám daří být v kontaktu s našimi zesnulými nejen o „dušičkách“, k tomu vám rád žehnám.

R.D. Alois Heger, děkanství Chomutov

V příštím čísle Zdislavy

- budeme na téma česko-německých vztahů hovořit s teplekým salesiánem P. Benno Benešem
- představíme plk. Jana Zástěru, skladatele a dirigenta Hudby Hradní stráže
- přiblížíme činnost občanského sdružení Mukov
- budeme informovat o Tříkrálové sbírce 2014
- přineseme pozvánky, zprávy z diecéze, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Fotografie
na titulní straně
časopisu:
Karel PechFotografie bez
vedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
listopad 2013 • 18. ročník • 9. číslo • 20 KčBISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ